

binbir gece masalları

ANTİK

BİNBİR GECE MASALLARI

BİNBİR DİLLİ MASALLAR

Birilerinin “dramaya duyulan ihtiyaç” biçiminde açıkladığı öykü dinleme ve anlatma tutkusunu, tarihin bilinen en eski anlarından itibaren var oldu, var olmaya devam ediyor.

İnsanoğlu bir fikri veya duyguya dönüştürülmüş düşünceyi, imalarla anlatmayı yeğlemiştir. Bu kinayeli veya mecazi dilin en yaygın biçimine “masal” diyoruz.

Toplumun bilinçdışının haritası olarak masal, kolektif bir iletişim ortamı aynı zamanda. Kültürün kitleselleşmemiş olduğu dönemlerde de, modern zamanlarda da masal ırmağı çağıldamayı sürdürdü.

Binbir Gece Masalları, Hint ve Çin’de egemenlik süren Şahzaman ile Şehriyar adlı hükümdarların eşleri tarafından aldatılmalarıyla başlıyor.

Şehriyar, aldatılma acısını, ülkesinde her gün bir genç kızla evlenip ertesi gün onu katlederek unutmaya çalışır. Şehrazat, vezirle evlendiği gecedan başlayarak, can korkusuyla her gün onun ilgisini diri tutan bir başka masal anlatır. Bu keyifli oyun sürdükçe Şehriyar’ın ilgisi yoğunlaşır. Tan sökümünde masalı en heyecanlı yerinde kesiveren Şehrazat’ın can korkusu olmasaydı, *Binbir Gece* denen masal denizi olmazdı. Tabii kız kardeş Dünyazat’ı da unutmamalı.

Kutsal metinlere sık sık atıfta bulunan, kişileştirme sanatıyla fabl türünün imkânlarını kullanan, modern öyküde de rastladığımız tahkiye sisteminin kimi niteliklerine sahip, geleneksel masal dilinin olanca haşmetiyle üretilmiş olduğu *Binbir Gece*, bize öykü anlatmanın binbir dilini gösterir.

Doğu’da ve Batı’da, yüzlerce yıldır çevrilen, okunan, anlattıkça uzayan bu metinlerden sizler için bir seçme hazırladık. Şehrazat’ın hayatını kurtaran bu masalların, bir gün sizin de ruhsal hayatınızın yapı taşlarından birine omuz verdiğini görebilirsiniz. Bu dilekle,

sizi, masalların gizemli dünyasına çağırıyor ve onları seveceğinizi umuyoruz.

Unutmayın, “Sanat eserleri de tıpkı insanlar gibi sonu gelmez bir yalnızlık içindedir. Onları da ancak sevgi yaşatabilir.”

Sadık Yalsızuçanlar

ANNENİN BEDDUASI

Zamanın birinde, bir şehrin herkesçe aldatılan safdil insanların-
dan biri, urganıyla çektiği eŖeğinin önünde yürüyormuŖ. Hırsızlıkta
mahir bir adam onu fark etmiŖ ve eŖeğini çalmayı kafasına koymuŖ.
Bir arkadaŖına düŖüncesini açmıŖ.

Adam, “Ona hissettirmeden nasıl yapacaksın?” diye sormuŖ.

Hırsız, “Beni izle, görürsün.” demiŖ.

ArkadaŖı eŖlik etmiŖ, birlikte sessizce arkadan yaklaŖmıŖlar. Hırsız
eŖeğın yularını çözmüŖ, kendi boynuna geçirmiŖ, öteki hayvanı alıp
uzaklaŖmıŖ. Yuları boynuna geçiren hırsız, eŖeğın uzaklaŖtığında
emin olunca duraklamıŖ. Safdil adam, eŖeğın yürümekte inatlaŖtığın
görünce paylamak için dönmüŖ ki ne görsün! EŖek yerine bir adam
sürüyor ardından. ŖaŖkınlıkla kalakalmıŖ, bir süre sonra kendisine
gelmiŖ, “Sen de kimsin?” diye sormuŖ.

Hırsız ağılamaklı bir sesle, “Efendim...” demiŖ, “Ben senin eŖe-
ğınim. BaŖıma neler geldi bilemezsin.”

Safdil adamın hayret ve merakı daha da artmıŖ, “N’oldu, anlat-
sana!” demiŖ.

Hırsız, “Efendim...” demiŖ, “Ben gençliğimde her türlü kötülüğ
bulaŖmıŖ bir serseriydim. Bir gün, eve sarhoŖ bir hâlde dönmüŖtüm.
Serseriliklerimden usanmıŖ olan annem, bana ilendi ve ‘EŖek olasıın!’
diye beddua etti. Sonra senin eline geçtim, hayvan pazarından beni
5 dinara satın aldın. Besledin, göz ettin, hizmetinde kullandın.
Yorulup yürümek istemediğimde ucu çivili sopayla dürttün. Kimi
zaman dövdün, azarladın. Hiçbir zaman Ŗikâyet etmedim, sana
karŖı çıkmadım. Ağzım var dilim yok olduğundan, bir gün ağzımı
açmadım. Nihayet bugün aziz anam beni hatırlamıŖ olacak ki, laneti
üzerimden kalktı da eski hâlime döndüm.”

Safdil adam, hırsızın anlattıklarına inanmış ve eşeğine zaman zaman kötü davrandığı için özürler dilemiş, kendisini bağışlaması için ona yakarmış. Boynundaki urganı çözmüş, serbest bırakmış.

Birkaç gün sonra safdil adam, pazara gitmiş ve sonradan olma değil de, kendi soyundan gelme hakiki bir eşek almak için dolaşmış.

Gezerken eski eşeğini görmüş; şaşırılmış, kulağına eğilerek “Anlaşılan yine serseriliğe başladın, annen beddua etti, yeniden eşek oldun. Anlaşıldı, sen akıllanmayacaksın. Lakin seni bir daha satın alacak kadar enayi değilim ben!” deyip uzaklaşmış, başka bir eşek alıp evine dönmüş.

CÖMERT EMİR

Emir Muin bin Zeyde, bir gün eŖeđine binmiŖ, ölde gezinen bir bedeviye rastgelmiŖ. YaklaŖıp selam verdikten sonra “Hayırdır Arap kardeŖ!” demiŖ, “Böyle nereye gidiyorsun? Torbanda ne var?”

Bedevi, “Bunlar...” demiŖ, “Bahemde yetiŖtirdiđim turfanda hıyarlar. Bunları, Emir Muin’e götürüyorum. Umarım eli açıklığına yaraŖır biçimde karŖılar ve parasını cömerte öder.”

Emir Muin, kendisini tanımayan adama, “Peki, hıyarların için ondan kaç para bekliyorsun?” diye sormuŖ.

Bedevi, “Bin altın dinar en azından...” demiŖ.

Muin, “Peki, Emir sana bunun fazla olduğunu söylese?” diye sormuŖ.

Bedevi, “500 dinar isterim.” diye cevaplamıŖ.

Muin, “Peki, bu da fazla derse?” diye sormuŖ.

Bedevi, “100 dinar isterim.” demiŖ.

Muin’in ısrarlı sorularından sonra 30 dinara kadar inmiŖ Bedevi.

“Peki, o da çok derse?” diye sorunca Muin; bedevi, “O zaman eŖeđimi haremine bırakır, kaçıp giderim.” demiŖ.

Emir bunun üzerine atını mahmuzlayarak uzaklaŖmıŖ, sarayına dönmüŖ.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra bedevi ıkagelmiŖ. Muin’in kabul salonuna götürmüŖler.

“Torbanda ne var?” diye sormuŖ bedeviye.

“Efendim...” demiŖ, “Bahemde kendi ellerimle yetiŖtirdiđim turfanda hıyarlardan getirdim size.”

“Güzeli!” demiŖ Emir, “Peki, ne istiyorsun bunlara?”

Bedeviyle daha önce aralarında geçen konuŖma tekrarlanmıŖ.

“Hayır!” diye bağırırmiş Bedevi. Sonunda, “Hıyarlarımı 30 dinara bırakamam.” demiş.

Muin, kahkahalarla gülmüş.

Bedevi dikkatle bakınca çölde rastladığı adamın karşısında olduğunu anlamış. “Efendim...” demiş, “Otuz dinara razıyım. Eşğim kapıda bağlı duruyor.”

Bu sözleri duyunca Emir Muin, kahkahalarla gülmeye başlamış; sırtüstü yuvarlanmış, adamlarından birini çağırmış.

“Bu adama, ilkin bin, ardından 500, ardından 100, ardından 50 ve daha sonra da 30 dinar verin” demiş, “Eşğini bağlamayı sürdürsün böylece.”

H AŞHAŞ İLER

Anlatırlar ki, bir zamanlar bir şehirde mesleği balıkçılık, bütün işi gücü haşhaş yutmaktan ibaret olan bir adam yaşarmış. Gün boyu çalışır, kazanır; kazancının yarısını rızkına harcar, kalanını haşhaş yutarak keyiflenmek için ayırırmış. Üç kez haşhaş yutarmış: ilkini sabah aç karnına, ikincisini öğleyin, üçüncüsünü akşam.

Günlerden bir gün, akşam olup da el ayak çekilince, karanlık yeryüzünü sessiz bir örtüyle bürüyünce mum yakmış; oturup haşhaş çekmeye, keyiflenerek kendinden geçmeye başlamış.

Bir yandan da kendi kendine konuşuyormuş. Sorular soruyor, cevaplar arıyormuş.

Gecenin geç vaktine değin konuşup durmuş kendi kendisiyle. Hava serinleyip dolunay ışyınca kendine gelmiş, söylenmeye başlamış: “Heey! Oradaki! Baksana; rüzgâr serin esiyor, sokak sessiz, ay ışığı bizi çıkıp dolaşmaya çağırıyor. Çıkıp gezsen, kimsecikler ortalıkta görünmezken dolaşsan, yaşadığın saltanatı kimse bozamaz.”

Balıkçı, bu düşüncelerle evden çıkmış, ırmak boyunca yürümeye başlamış.

Ayın on dördüymüş ve ay ışığıyla yıkanıyormuş yeryüzü.

Yerdeki gümüşü parlaklığı su sanmış, oysa ayın yankısıymış.

“İşte! Kıyıya ulaştın, senden başka kimse yok, bu gece talihinin armağanına ulaşmak istiyorsan geri dön.” diye söylenmiş kendi kendine.

Oltasını getirmiş. Yere oturarak su sandığı gümüşü yer parlaklığına atmış. Balık beklemeye başlamış.

Tam bu sırada iri bir köpek oltanın ucundaki etin kokusuna gelmiş, atılmış ve yutunca olta boğazında kalmış. Balıkçı, haşhaşın

etkisiyle girdiği hâlden ötürü köpeği, büyük bir balık sanarak çek-iştiriyormuş.

Köpek can havliyle bağırdıkça adam oltayı çekiyormuş.

Köpek güçlü olduğu için onu yere yuvarlamış.

Suda boğulacağından korkarak yardım istemiş.

Gürültüye koğuşanlar, “Sen hangi sudan, hangi nehirden söz ediyorsun? Ne boğulması be adam!” diye çıkışmışlar.

O hâlâ, “Kurtarın beni, imdaat! Öyle durup bakmayın, yardım edin” diyormuş.

Mahalleli, bu gürültücü adamın saçmalıklarına fazla dayanama-mış, üzerine atılıp bir güzel dövmüşler.

Adamı kadının huzuruna çıkarmışlar.

Oysa kadı da, kendini haşhaşa kaptırmış biriymiş.

Mahalleliyi dinlerken balıkçıya bakmış, onda haşhaşın etkisini gözlemiş.

Şikâyetçileri huzurundan kovarak kölelerine balıkçının dinlen-mesi için yatak hazırlamalarını buyurmuş.

Adam o gece bir güzel uyumuş, sabah kendine gelmiş; kalkıp yı-kanmış, temizlenmiş, karnını doyurmuş ve kadının huzuruna çıkmış.

Bir süre söyleştikten sonra haşhaş yutmuşlar. Kendilerinden geç-mişler.

Şarkılar söylemiş, eğlenmişler.

Bu sırada, Sultan’la veziri, şehri gezmektelemiş.

Kadının evinden yükselen gürültüye kulak kesilmişler.

Kapı açılmış, girip kadıyla balıkçıyı haşhaş yutarken bulmuşlar.

Kadıyla balıkçı, konukları görünce meşk ve raksı terk edip mi-safirlerini karşılaşmışlar.

Oturmuş, ikramda bulunmuşlar.

Sultan, vezirinin kulağına eğilerek şaşkınlığını söyleyince kadı bağırmış:

“Sen öyle gizli saklı konuşmaktan utanmıyor musun? Burada kimin huzurunda olduğunuzu bilmiyorsunuz anlaşılan. Ben Sultan’ım, bu da vezirimdir.” demiş.

Gerçek Sultan ile vezir bunu duyunca karşılarında iki haşhaşî olduğunu kesin olarak anlamışlar. Vezir, Sultan’ı eğlendirmek üzere balıkçıya, “Efendim, ne zamandan beridir şehrimizin sultanısın? Eski sultana ne oldu, biliyor musunuz?” demiş.

Balıkçı, “Onu ben kovdum.” demiş.

Vezir, “Peki karşı çıkmadı mı?” diye sorunca balıkçı, “Hayır, hatta saltanatın külfetinden kurtulduğu için sevindi ve bana da teşekkür etti. Sonra da yanıma alıkoydum, hizmetinden yararlanmaktayım.” demiş.

Böylece birkaç saat Sultan’la vezir, haşhaşîlerin yanında kalmış, onların rezilliklerini seyrederek öfkelenmişler. Ertesi gün, Sultan, kadıyla balıkçıyı huzuruna çağırtmış; gece olup bitenleri ima eden sözler söylemiş. Kadı ile balıkçı, dün evlerine gelenlerin gerçek kimliğini tanıyınca korkmuşlar.

Lakin balıkçı haşhaş yutmuş olduğundan, etkisi belirginleştikçe yine saçmalamaya başlamış.

Olmadık sözlerle Sultan’a seslenmiş.

Sultan, onların rezaletini yüzlerine vurduktan sonra bağışlamış, tekrarlanmaması için buyrukta bulunmuş.

ÇİNLİ GÜZEL İLE NURCİHAN

Bir zamanlar Doğu ülkelerinden birinin, yiğitlik ve adaletiyle tanınmış, Zeyn-ül Müluk isimli bir sultanı varmış.

Şah üstün niteliklerle donanmış, dolunay gibi ışıltılı, birbirinden akıllı ve yakışıklı üç erkek evlada sahipmiş.

Üçü de göz kamaştırıcıymış, lakin içlerinden en parlağı küçükleriymiş.

Basiret makamı olan gözleri büyüdükçe, bakışlarının ateşle bile bilgelerin bile aklını başından alıyormuş.

Şah, küçük oğlunun bahtını okumaları için bütün müneccim ve kâhinleri çağırılmış.

Falcılar kumları karıştırmış, yıldız ilmiyle ilgili maharetlerini ortaya koymuş ve Şah'a muştulu haber vermişler:

“Çocuğunun bahtı görkemli, Sultan'ım. Yıldızı, onun sonsuz bir mutluluğa sahip olacağını gösteriyor. Lakin babası olarak sen, gençlik çağında yüzüne bakarsan gözün aydınlığını kaybedecek.”

Kâhinlerin ve münecimlerin müjdesi Şah'ı sevindirmiş fakat son söyledikleri üzmüş.

Çocuğunu, yüzüne bakmaktan sakınmak için derhâl huzurundan çıkarmış.

Vezirine, annesiyle birlikte çocuğunu kendisinin göremeyeceği uzaklıkta bir köşke yerleştirmesini buyurmuş.

Vezir, Sultan'ın buyruğunu hemen yerine getirmiş. Küçük oğlu ile annesini, saraya uzak bir kentte küçük bir kasra yerleştirmiş.

Sultanlık bağının sürgün dalı, anasının şefkat ve özeniyle büyümüş.

Günler günleri, aylar ayları kovalamış.

Kaderin yazısı silinemeyeceği için genç şehzade Nurcihan, ormanda ava çıktığı bir gün babasının geyik avlamak için geldiğinden habersizmiş. Kader onların ormanda karşılaşmalarını takdir ettiğinden Şah'ın bakışları oğlunun yüzüne düşmüş. Düşer düşmez gözlerindeki nur yitmiş. Kör oluşunun nedenini anlayınca “Yavrusuna bakan babanın gözleri daha ışıklı olmalıyken benim nurum alındı. Ey Allahım, bu nasıl bir takdir, nasıl bir bahttır!” demiş.

Sarayına dönünce ülkenin en ileri gelen hekimlerini çağırılmış. Aralarında, İbn-i Sina'yı geride bırakacak ölçüde bilgin olanları da varmış. Tedavisi için danışmış. Hekimler incelemiş, araştırmışlar ve Şah'ın körlüğünün tedavisi olmadığına karar vermişler.

Temsilci olarak tayin ettikleri hekim Şah'a, “Gözlerinize yeniden kavuşmanızın bir tek çaresi var. Fakat o kadar güç ki, ona kalkışmamak daha doğru olacak” demiş.

Şah'ı bir merak almış.

Israr edince de hekimbaşı, “Çareniz, Çinli genç kızın yetiştirdiği denizgülü.” demiş.

Şah'a Çin'de uzak bir ülkede, Firuz Şah adlı hükümdarın kızı olan sultanın bahçesinde, gözleri iyileştiren ve doğuştan kör olanlara bile görme duyusu sağlayabilen denizgülü çiçeğinin fidanının bulunduğunu söylemişler.

Zeyn-ül Müluk, hekimlerin sözlerini dinleyince ülkesinde tellallar aracılığıyla Çinli genç kızın denizgülünü kim getirirse, ülkesinin yarısını ona bağışlayacağını ilan ettirmiş. Sonra Yakup gibi gözyaşları döküp Eyüp gibi içi içini yiyerek ve yüreğinin iki bölümü kan ağlayarak olacakları beklemiş.

Çin'e denizgülünü aramak üzere yola çıkanlar arasında, Zeyn-ül Müluk'un iki oğlu da varmış. Genç Şehzade Nurcihan da aynı şekilde yola koyulmuş. O da kendi kendine, “Bahtımın altınını tehlikenin mihenk taşına vurarak değerlendirmek istiyorum. Madem istemeyerek de olsa babamın kör olmasına neden oldum, onu iyileştirmek için hayatımı tehlikeye atmam gerekir” diyormuş.

Şehzade Nurcihan, bu dört göğün güneşi, rüzgâr gibi kıvrak atına atlamış ve ay gecenin siyah atına atlayıp gezmeye çıkarken dizginleri kavrayıp doğruya doğru yönelmiş.

Ovalar çöller geçerek yabani otların bittiği tenhalıklarda yol almış. Sonunda ucu bucağı bulunmayan; cahilin zihninden de karanlık; gecenin gündüzden, siyahın beyazdan ayırt edilmesine imkân vermeyecek kadar ışısız bir ormana ulaşmış, Nurcihan sadece parlayan yüzü karanlıkları aydınlatarak; kimi ağaçları yer yer meyve yerine sırtıp gülen ve yere düşen canlı insan başlarıyla, kimi ağaçları da çatlayıp içlerinden altın gözlü kuşların çıkmasına sebep olan toprak tencerelere benzer meyvelerle donanmış ormanda, çelikten bir yürekle ilerliyormuş.

Ansızın büyük bir keçi boynuzu ağacının üstünde oturan dağ gibi iri ve yaşlı bir cinle karşı karşıya gelmiş. Selam vererek yanaşmış ve ağzının yakut kutusundan cinin ruhuna şekerli süt gibi akan tatlı sözler dökmüş. Soyluluk bahçesinin bu genç fidanının güzelliğinden etkilenen yaşlı cin, onu yanında dinlenmeye çağırmış. Nurcihan atından inip heybesinden tereyağ ve undan yapılmış kurabiyeler çıkarmış. Dostluk gösterisi olarak cine ikram etmiş. Cin yediği şeyden öylesine memnun olmuş ki sevinç içinde, “Âdemoğlunun bu gıdası beni, efendimiz Süleyman’ın yüzüğüne taş oluşturan kızıl kükürtü almış kadar mutlu etti. Öylesine hayran oldum ki gövdemdeki kılların her biri yüz bir dile dönüşse ve bu dillerin her biri seni yüceltse duyduğum minneti anlatamazdı. Buna karşılık, benden ne istiyorsan yerine getiririm. Yoksa yüreğim raftan düşerek paramparça olan bir tabağa dönüşür.” demiş.

Nurcihan, gönül alıcı sözlerinden dolayı teşekkür etmiş ve “Ey ifritlerin başı ve başlarının tacı, ey ormanların uyanık koruyucusu, madem benden bir dilek dilememi istedin; işte söylüyorum: Beni Çinli genç kızın denizgülünü koparmayı düşlediğim Firuz Şah’ın ülkesine ulaştırmanı diliyorum.” demiş.

Bu sözleri duyan ormanın koruyucusu cin soğuk bir soluk saltıverip iki eliyle başını dövmüş ve kendinden geçmiş. Nurcihan, onu

ayıltmaya çalışmış ama çabasının sonuçsuz kaldığını görerek ağzına tereyağı ve undan yapılmış kurabiyelerden birini daha sokmuş. Cin, kendine gelmiş, ayılmış ve kurabiyenin tadıyla genç Şehzade'nin dileği arasında şaşkın, "Efendim, sözünü ettiğin ve sahibi bir Çin sultanı olan denizgülü gece gündüz, üzerinde bir kumun bile uçmasına, yağmur damlalarının taç yapraklarına zarar vermesine ve güneşin ateşiyle incitmesine izin vermeyen hava cinlerinin koruması altındadır. Dolayısıyla, bittiği bahçeye seni ulaştırsam bile ona âşık olan hava cinlerinin gözetimini nasıl yanıtlayabileceğimizi bilemem! Ama sen bana şu harika kurabiyeden bir parça daha ver, hele! Belki zihnime aradığım açıklığı sağlamaya yarar. Vaadimi, seni arzuladığın güle kavuşturarak yerine getirmem gerek!" demiş.

Şehzade Nurcihan, kurabiyeyi ormanın bakıcısına vermekte tereddüt etmemiş; cin ise kurabiyeyi gırtlığının uçurumunda yitirdikten sonra başını düşüncenin kukuletasına gömmüş. Birdenbire başını kaldırarak "Kurabiye etkisini gösterdi. Gel, kollarıma sığın da birlikte Çin'e uçalım! Çünkü şimdi gülü koruyan hava cinlerinin gözetimini nasıl atlatacağımızı buldum. Bu da, bu eriyik tereyağ ve undan yapılmış harika şekerli kurabiyelerden bir tanesini onlara fırlatmaktır." demiş.

Orman cininin bayılmasıyla kaygılanmaya başlamış olan Şehzade Nurcihan bunun üzerine sakinleşmiş; bahçeler gibi yeşermiş, gül goncaları gibi çiçek açmış. Ve "Bunda bir uygunsuzluk yok!" diye cevap vermiş.

Orman cini, Şehzade'yi sol kolunun üzerine yerleştirmiş, sağ koluyla da âdemoğlunun başına vurmaması için güneş ışıklarını engelleyerek Çin ülkesine doğru yol almaya başlamış. Rüzgâr gibi uçuşuyla mesafeleri yok ederek, Allah'ın sağladığı güven sayesinde, kazasız belasız Çin ülkelerinin başkentine ulaşmış. Şahzadeyi harika bir bahçenin girişine yavaşça indirmiş. Bu bahçede denizgülü yaşamaktaymış. Orman ifriti, "Rahatlıkla içeri girebilirsin." demiş, "Koruyucuları bana bırak, onları oyalarım. Gülü ele geçirip dönünceye dek seni bekleyeceğim!"

Nurcihan, ifrite teşekkür ederek bahçeye dalmış. Cennetten bir köşe gibi olan bahçe, Şehzade'ye lal renkli bir şafak gibi görünmüş. Ortada gül suyu havuzu bulunuyormuş. Altın renkli bir yakamoz gibi suyun üzerinde gül çiçeği varmış.

Nurcihan, denizgülünü görünce büyülenmiş. Hemen giysilerini çıkarmış, kokulu suya girmiş, gül çiçeğine yönelmiş. Çok geçmeden, değerli bir hazine taşı gibi özenle tuttuğu çiçekle kenara dönmüş. Giyinmiş. Hırkasının altına gizlediği gülün çalınışını ormanın yaratıkları, kendi dillerince bağırıp anlatmışlar. Bahçeyi terk etmeden önce havuzunu yanındaki kırmızı Yemen akik taşından yapılma kasrı ziyaret etmek istemiş.

Köşke girmiş. Bir mimari harikası olan yapının salonuna ulaşmış. Ortada kıymetli taşlarla süslenmiş fil dişi bir yatak bulunuyormuş. Çevresi perdelerle örtülüyümü. Şehzade yatağa yaklaşmış, merakla perdeyi aralamış, gözlerine inanamamış. Yatakta, şimdiye dek gözlerin görmediği güzellikte bir genç kız yatmaktaymış. Saçları dağınıkmış. Küçük eli alnının üzerindeymiş. Süreyya yıldızının yedi kandiline benzeyen inci dişlerini görünce, bulut örtüsüne gizlenmiş gecenin karanlığı misk renkli saçlarına sığınmış. Adı, Zambak Yüzlü olan güzel, Nurcihan'ın aklını başından almış. Bir süre sonra kendini toparlamaya çalışarak yaklaşmış ve şu şiiri okumuş:

İşıltılı yüzün, lal renkli örtülerin altında

Bir şafak gibi parlar.

Gözlerin denize kavuşan gökyüzü gibidir.

Bedenin güllerle, nergislerle bezelidir.

Arap yarımadasında yetişen hurma fidanları gibi

Gerinir ve gevşer.

En değerli mücevherlerin ıdığı saçların çözülünce

En kıymetli ipekten

Daha gönül alıcı olur.